వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

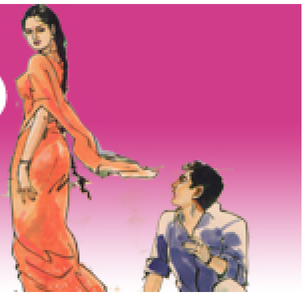

(గత సంచిక తరువాయి)

జగదీష్ ప్రశ్నకి తడబాటుగా చూసింది వాసవి.

"నేనే. బాగుండలేదా?" అడిగింది వాసవి.

జగదీష్ అప్పుడే చూస్తున్నట్లు గదంతా కలయచూసాడు.

"ఎలావుందో ఖచ్చితంగా చెప్పమంటావా?" కవ్విస్తున్నట్లు అడిగాడు జగదీష్.

వాసవి అతని కళ్ళలోకి చూసి "చెప్పండి" అంది మెల్లిగా. జగదీష్ వాసవి దగ్గరగా వచ్చాడు.

"నీ టేస్ట్ అమోఘం ఇంటీరియల్ డెకరేషన్ నేర్చుకున్నావా?" అడిగాడు నవ్వుతూ.

"లేదు" అంది వాసవి.

"అవును నేర్చుకుంటే వచ్చేవి కావులే యివి"

"ఇంతకూ.. మీకు... నచ్చిందా?" అడిగింది వాసవి.

"నిజమే ఎలా వుందో? నేను చెప్పలేనేలేదు కదూ"

జగదీష్ గబుక్కున వాసవి భుజాల చుట్టుగా చేతులేసి దగ్గరికి లాక్కుని ఆమె పెదవుల్ని తన పెదవులతో సున్నితంగా స్పర్శించాడు.

ఈ ఆకస్మిక చర్యకి వాసవి ఉలిక్కిపడినట్లుగా అతన్ని వెనక్కి త్రోసింది.

జగదీష్ నవ్వుతూ వెనక్కి జరిగి "మాటల్లో చెప్పటం నాకు చేతకాదు మరి" అన్నాడు.

వాసవి పెదవులు సన్నగా కంపించాయి.

సిగ్గుతో ఎర్రబడ్డ ఆమె బుగ్గల్ని చూసి తమాషాగా నవ్వుకున్నాడు జగదీష్.

"మీ డాడీ నీ గురించి నన్నేమని అడిగారో తెలుసా?"

వాసవి కనురెప్పలు బరువుగా పైకి లేచాయి.

ఆ కళ్ళలో చెప్పమన్న అభ్యర్థన గమనించి జగదీష్ కళ్ళు కొంటెగా మెరిసాయి.

"అమ్మాయి సంగతులేం తెలియడంలేదు బాబూ ఎలావుంది?" అంటూ అడిగారాయన నన్ను చూసీ చూడగానే. ఆయన ఆతృతకి నవ్వుకున్నాను.

"మీ అంతబాగా చూడలేకపోవచ్చు కానీ నాకు వీలయినంతవరకు నేను ఆమెనే విధంగానూ నొప్పించకుండా చూడడానికే ప్రయత్నిస్తున్నాను" అన్నాను.

ఆయన నొచ్చుకుంటున్నట్లుగా "నన్ను అపార్థం చేసుకోకు బాబూ ఏదో తల్లిలేని పిల్ల దాని యిష్టానికి అనుగుణంగా స్వేచ్ఛగా పెంచాను. ఎప్పుడూ బేబీని వదిలి వుండలేదు కదా అందుకే ఆగలేక అడుగుతున్నాను" అన్నారు.

ఇందులో అపార్ధం చేసుకోవాల్సిందీ, బాధ పడాల్సిందీ ఏమీ లేదు మామయ్యగారూ ఆడపిల్ల తండ్రిగా మీ హృదయం నాకు అర్ధమవుతోంది అన్నాను.

ఆయన తేలిగ్గా నిట్టూర్చి "నాకు తెలుసు బాబూ నువ్వు నన్నర్ధం చేసుకుంటావ్. అది సరే అమ్మాయికి ఏదయినా విశేషమా?" అని అడిగారు. మొదట నాకు అర్ధం కాలేదు. అర్ధం అయిన వెంటనే చిన్నగా నవ్వాను.

"తరచు మీకు ఫోన్ చేసి మాట్లాడుతుందిగా చెప్పలేదా?" అన్నాను.

ఆయనకూడా నవ్వి "ఎలా చెబుతుంది బాబూ ఆడపిల్ల ఇవన్నీ తల్లికి చెప్పుకోవాల్సిన సంగతులు తల్లి లేకపోవడం దాని దురదృష్టం" అన్నారు.

నేను మాట్లాడకుండా ఎటో చూస్తూ కూర్చున్నాను.

"ఏం బాబూ, నువ్వుకూడా మౌనాన్నే ఆశ్రయించావు? విషయం చెప్పడానికి సిగ్గుపడుతున్నావా?" అన్నారు రెట్టిస్తున్నట్లుగా.

నాకు నిజంగానే సిగ్గేసింది. ఏముందని చెప్పాలి? మా ఇద్దరి మధ్యా భార్యాభర్తలమధ్య వుండే శారీరకానుబంధం యింతవరకూ కలగలేదని చెబితే ఆయన నమ్ముతారా? ఆయనేకాదు ఈ ప్రపంచమే నమ్మదు. కాస్సేపు ఆడ - మగ ఒంటరిగా కూర్చుని మాట్లాడుకుంటేనే ఏదో వుందని చెప్పుకుని ఆనందించే కుత్సిత ప్రపంచం మన మధ్య వున్న దూరాన్ని నమ్మదు. నమ్మినదానికీ మరో క్రొత్త కారణాలు వెదికి ఆనంద పడుతుంది అదొక పైశాచికానందం. అందుకే నేను మీ డాడీకి ఏమీ చెప్పలేకపోయాను.

కానీ ఆయన నేనేం చెబుతానోనని నావైపే చూస్తున్నారు.

"ఇంకా ఏం లేదు" అనేసాను గబగబా.

ఆయన నవ్వేస్తూ "ఎన్నాళ్ళయిందిలే మీ పెళ్ళయి మాత్రం. అయినా నాదొట్టి అనుమానం మీరేవైనా జాగ్రత్తపడుతున్నారేమోనని" అన్నారు తిరిగి.

నేనెంత ఎవాయిడ్ చేద్దామనుకున్నా ఆయన ఆ విషయాన్నే సాగదీస్తున్నారు.

"అదేం లేదు." అన్నాను పొడిగా.

"అదే చెబుదామని ఆ తెలివితక్కువ పని చెయ్యకండి. మీరు నడివయసుకు వచ్చేసరికి పిల్లలు మీచేతికందివస్తారు. ఆలస్యం అయ్యేకొలది వృద్ధాప్యం మీద పడి మీ బాధ్యతలు మీరు తీర్చుకోడానికి కుదరదు. ఎంత డబ్బున్నా పిల్లలకి తండ్రుల ఆసరా ఆదరణ కావాలి" అన్నారు.

నేను మౌనం వహించాను.

"వాసవి కూడా పిల్లల లాలనలోపడి ఒంటరితనాన్ని పోగొట్టుకుంటుంది. మా వాసవిని పరిపూర్ణ స్త్రీగా చూడాలంటే అది తల్లికావాలి" అన్నారు తిరిగి.

జగదీష్ చెప్పడం ఆపి వాసవి వైపు చూసాడు. వాసవి తలదించుకుని దుప్పటి మడతలు సరిచేస్తోంది.

తనవంక చూడలేక ఆమె తలదించుకున్న సంగతి అర్ధమయింది.

అతను వాసవి దగ్గరగా నడిచి ఆమె చుబుకం పట్టుకుని ఎత్తి ఆమె కళ్ళల్లోకి చూసాడు.

వాసవి అతని కళ్ళలోకి చూడలేనట్లు తల వాల్చుకుంది.

"సిగ్గా" అతని చిలిపి ప్రశ్న.

వాసవి అతనికి దూరంగా తొలిగి "పనివుంది. వంటకాలేదు" అంది మెల్లిగా.

"బ్లడీ కుకింగ్ కావాలంటే కారియర్ తెప్పిస్తాను" అతనామెను తన చేతుల్లో బంధించాడు.

వాసవికి గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది.

"ప్లీజ్ డాడీ వున్నారు వదలండి" అంది బ్రతిమలాడుతున్నట్లు.

"అయితే ఒక కండిషన్" అన్నాడతను ఆమెను మరింత గుండెలకి హత్తుకుంటూ.

"చెప్పండి" గొణిగింది వాసవి.

"రాత్రికి.. యిక్కడికే వస్తావుకదూ" అన్నాడతను గుసగుసగా.

వాసవి మాట్లాడలేదు.

"ఏం, జవాబు చెప్పవు? నీ గది ఎందుకో మనకు కలిసి రాలేదు. ఈ గదిని నువ్వు తీర్చిదిద్దిన తీరు చూస్తుంటే అన్యోపదేశంగా నువ్వు నాకు ప్రేమ సందేశం పంపినట్లుగా ఫీలవుతున్నాను. ఈ కొన్నిరోజుల ఎడబాటు నిన్ను నాకు సన్నిహితం చేసిందనుకోవచ్చా?"

వాసవి చూపుల్లో ఏదో కంగారు.

ఆమెలోని తడబాటు ఎంత అదిమి పెట్టినా ఆగనట్లు శరీరమంతా ప్రాకి ప్రకంపనకి లోను చేస్తోంది.

"నన్ను చూసి ఇంకా ఎన్నాళ్ళిలా బెదురుతావు?" జగదీష్ నవ్వుతూ ఆమె ముంగురులు సవరించాడు.

"అక్కడ వంట"

"వంకాయకూర! నాన్సెన్స్ నేనడిగినదానికి జవాబు చెప్పు"

"....."

"రాత్రికి ఇక్కడే వస్తానంటేనే ఇప్పుడు వదిలేది" జగదీష్ ఆమెను అదిమిపట్టుకుంటూ అన్నాడు.

"అమ్మగారూ"

దూరంగా శంకర్ పిలుపు.

"శంకర్ వస్తున్నాడు వదలండి ప్లీజ్" జగదీష్ నిర్లక్ష్యంగా నవ్వాడు.

"వాడు మన ఇంటి నౌకరు. ఇప్పుడు వాడేకాదు. మీ డాడీ వచ్చినా వదలను. నేనేం తప్పుపని చెయ్యటంలేదు. నువ్వు నా భార్యవి మైండిట్" అన్నాడు ధీమాగా.

వాసవి అతనివైపు కోపంగా చూసింది.

"మీరు చాలా మొండి" అంది విసుగ్గా.

"థాంక్స్ ఫర్ యువర్ కాంప్లిమెంట్ కాని రాత్రి సంగతి" అతను పట్టువదలని విక్రమార్కుడిలా పట్టుబట్టాడు.

వాసవి నవ్వింది.

"దానికంత గొడవదేనికి? రానని నేను అనలేదుగా" అంది సిగ్గుగా.

జగదీష్ ఆశ్చర్యపోయినట్లు చూసి ఆమెను ముద్దు పెట్టుకుని వదిలేసాడు.

15

సరిగ్గా సాయంత్రం నాలుగుగంటలకి జగదీష్ జగన్నాధరావుగారిని ఎగ్మూర్‌లోని రామస్వామి అయ్యంగార్ హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళాడు.

వెళ్ళేముందు అతను వాసవి దగ్గరకొచ్చి.

''బహుశా మీ డాడీని జాయిన్ చేయాల్సి రావొచ్చు. కండిషన్ ఎంత బాగున్నా రెస్ట్‌కోసం వాళ్ళు తప్పనిసరిగా ఎడ్మిట్ చేయమనే చెబుతారు. అదిగాక ఏవో టెస్ట్స్‌కూడా ఉంటాయిగా, నేను అనంత్‌ని చూసాను. పెద్దగా టెంపరేచర్ లేదు. చాలా స్లయిట్ ఫీవర్. అతనికి పళ్ళరసంకాని, హార్లిక్స్‌కానీ పంపించు. అడగడానికి సిగ్గుపడుతున్నట్టున్నాడు. ఇక్కడ అతనికి అన్నీ మనమేగా'' అన్నాడు.

వాసవి భర్తకేసి సాభిప్రాయంతో చూసి సరేనన్నట్లు తల పంకించింది.

''నీకు చాలా ట్రబులిస్తున్నట్లున్నాను కదూ. ఇంకో వంటమనిషిని చూడమని అనంత్‌కి చెప్పాలి'' అన్నాడు జగదీష్ నొచ్చుకుంటున్నట్లుగా.

''ఫర్వాలేదు నాకు మాత్రం వేరేపనేముంది?'' అంది వాసవి నవ్వుతూ.

''నువ్వలాగే అంటావ్ ఆ ముఖం చూడు ఎంతగా వాడిపోయిందో'' అన్నాడు జగదీష్.

''ఇంకెంత రెండురోజులు. ముత్తుకి దాదాపు తగ్గిపోయినట్టే'' అంది వాసవి.

''మొత్తానికి ముత్తు నీ అభిమానం సంపాదించిందన్నమాట. లక్కీ విమెన్'' అంటూ నవ్వి అర్థవంతంగా భార్య ముఖంలోకి చూసాడు.

వాసవి కూడా సన్నగా నవ్వింది.

''ఈదేవి కటాక్షం మాకెప్పుడు లభిస్తుందో?'' జగదీష్ కళ్ళు కొంటెగా మెరిసాయి.

వాసవి సిగ్గుగా ముఖం తిప్పుకుంది. సరిగ్గా అప్పుడే జగన్నాధరావుగారు లోనికొచ్చి వాళ్ళకేసి చూసారు.

చిరునవ్వు లొలికిస్తోన్న అల్లుడి ముఖం సిగ్గుదొంతరల మధ్య యిరుక్కున్న కూతురిముఖం చూసి ఆయన ముఖం సంతృప్తిగా కళకళలాడింది.

ఆయన తనొచ్చినట్లుగా చిన్నగా దగ్గారు.

''రండి మీకోసమే చూస్తున్నాను'' అన్నాడు జగదీష్ మామగారి వైపు తిరిగి. ''చూడమ్మా, నాకేం జబ్బులేదు మొర్రో అంటున్నా వినకుండా నన్ను హాస్పిటల్‌పాలు చెయ్యాలని చూస్తున్నారు అల్లుడుగారు'' అన్నారు జగన్నాధరావుగారు కూతురివైపు తిరిగి ఫిర్యాదుగా.

వాసవి జగదీష్ వైపు నవ్వుతూ చూసింది.

''చూడు వసూ హైదరాబాద్ నుండీ యిక్కడికి కిమ్మనకుండా వచ్చారు మీ డాడీ, తీరా నిన్ను చూసి నీ సపోర్టుతో ట్రీట్‌మెంట్ ఎగ్గొట్టాలని చూస్తున్నారు'' అన్నాడు జగదీష్ కోసం నటిస్తూ.

''నేనేం ట్రీట్‌మెంటుకని రాలేదు. బేబీ కోసం వచ్చాను. ఎంత అల్లుడి ఇల్లయినా పిలవకుండా రాకూడదని యిన్నాళ్ళు బిగబెట్టుక్కూర్చున్నాను. ఇక్కడ డాక్టరుకి చూపిస్తానని అల్లుడు పిలవగానే కాదనకుండా అందుకే పరుగెత్తుకొచ్చేసాను'' అన్నారాయన.

వాసవి తండ్రివేపు ధైర్యం చెబుతున్నట్లుగా చిరునవ్వుతో చూసింది.

జగన్నాధరావుగారు కూతురి కేసి అదోలా చూసారు.

ఆ చూపులో వున్న అసహాయతకి వాసవికి జాలేసింది. ''ఫర్వాలేదు డాడీ ఆయన చెప్పినట్లు విను నీకోసమేగా. నేను రెండుపూటలా హాస్పిటల్‌కి వస్తానుగా, ఇంట్లో అయితే నువ్వు రెస్ట్ తీసుకోవు'' అంది వాసవి అనునయంగా.

జగన్నాధరావుగారు బుంగమూతి పెట్టారు.

జగదీష్ అదేం గమనించనట్లు ముందుకి నడిచాడు. జగన్నాధరావుగారు గత్యంతరంలేనట్లు అతన్ని అనుసరించారు.

ఆ వెనుకే వాసవి.

ముగ్గురూ పోర్టికోలోకి వచ్చారు.

జగదీష్ స్టీరింగ్ ముందు కూర్చుని జగన్నాధరావుగారిని ఎక్కమన్నట్లుగా చూసారు.

జగన్నాధరావుగారు కూతురివైపు నిస్సహాయంగా చూసి కారెక్కారు.

"నువ్వు డాడీ మరీ అంత సీరియస్సయితే ఎలా నీకోసమేగా. బెస్టాఫ్ లక్" అంది వాసవి తండ్రిని హుషారు చేస్తున్నట్లుగా.

జగన్నాధరావుగారు నీరసంగా నవ్వి "నాకు తెలుసు మీ యిద్దరూ నన్నెందుకింత బలవంతంగా హాస్పిటల్ పాలు చేస్తున్నారో" అన్నారు.

జగదీష్ ఆశ్చర్యంగా కనుబొమ్మలెత్తి మామగారివైపు చూసాడు.

వాసవికూడా తండ్రివైపు విస్మయంగా చూసింది.

"మీ యిద్దరిమధ్యా అడ్డుగా వుంటానని ఏమైనాట్ కరెక్ట్" అంటూ చిలిపిగా కళ్ళద్దాల్లోంచి నవ్వేరాయన.

జగదీష్ ఆయన మాటలకు పెద్దగా నవ్వేసాడు.

అతని కళ్ళలోకి కొంటెదనం తన్నుకొచ్చింది. అతని చూపులు వాసవి చూపులతో కలిసి చిలిపి ప్రశ్నలేసేయి.

వాసవి యిబ్బందిగా చూపు దించుకుంది.

జగన్నాధరావుగారు ఓరకంట వాళ్ళిద్దర్నీ గమనించారు ఆయన గుబురు మీసాల చాటున గుంభనమైన చిరునవ్వు దాక్కుంది.

ఎంతకీ కారు స్టార్టు కాకపోవడంతో "అల్లుడూ! మరింక ఆలస్యం దేనికి? నన్ను ఆ జైల్లో పడేస్తే. తర్వాత మీరు హేపీగా వుండొచ్చు కదూ" అన్నారు నవ్వుతూ. జగదీష్ నవ్వుతూ కారు స్టార్టు చేసాడు.

కారు కదిలిపోతుంటే వాసవి చిరునవ్వుతో చూస్తూ నిలబడింది. అయిదు నిమిషాలనంతరం ఆమె మెల్లిగా లోనికి కదిలింది.

ఇల్లంతా నిశ్శబ్దంగా ప్రాణం లేనట్లుగా వుంది.

గాలికి గుమ్మాలకి కిటికీలకి కట్టిన తెరలు సన్నగా కదులుతూ మూగజీవాల్లా వున్నాయి.

వాసవికి జగదీష్ చెప్పిన విషయం గుర్తొచ్చి వంటగదివేపు వెళ్ళింది.

నీళ్ళు వేడిచేసి హార్లిక్సు కలిపి "శంకర్" అంటూ పిలిచింది.

జవాబులేదు.

"వీడు నిముషంలో మాయమవుతాడు" విసుక్కుంటూ గ్లాసు తీసుకుని పోర్టికో దగ్గరగా వచ్చి అవుట్ హౌవుస్ వైపుగా చూసింది వాసవి.

అనంత్ దగ్గుతున్న ధ్వని వినిపిస్తోంది.

వాసవి గ్లాసు పట్టుకుని చుట్టూ చూసింది.

ఎదురుగా శంకర్ కనిపించలేదు.

ఆమె మెల్లిగా అవుట్ హౌవుస్ వైపు అడుగులేసింది.

అనంత్‌ని ఒంటరిగా కలవాలంటే అదోలాంటి సంకోచం. అతనితో తనకున్న చనువు ఏమైపోయిందో?

గంటలు గంటలు అతనితో కబుర్లు చెప్పేది. అతన్ని అనేక విధాల ఏడిపించేది. ఇప్పుడు ఇంత ఆశ్చర్యంగా తనకి చాలా దూరంగా విసిరి వేయబడ్డాడతను.

అతని కళ్ళలోకి చూడాలంటే తడబాటు. పలకరించాలంటే కంగారు. వాసవి ఆలోచిస్తూ మెల్లిగా అతని గుమ్మం దగ్గరకొచ్చి ఆగిపోయింది. లోపల బాత్‌రూములో అనంత్ వాంతి చేసుకుంటున్నాడు వాసవి గ్లాసుతో అలాగే నిలబడింది. అనంత్ టవల్‌తో ముఖం తుడుచుకుంటూ బయటకొచ్చి గుమ్మం దగ్గర వాసవిని చూసాడు.

"నువ్వా.. రా రండి.. రండి" అన్నాడు గబగబా.

వాసవి అనంత్‌ని పరీక్షగా చూసింది.

అతని కళ్ళు నీరసంగా వున్నాయి. ఇతనికి నిజంగానే జ్వరం వచ్చిందా? తన తండ్రికోసం అతను నటిస్తున్నాడనుకుంది.

వాసవి ఆలోచనగా లోపలికడుగేసి గ్లాసు టేబుల్ మీద పెట్టి "హార్లిక్సు" అంది.

"తాగాలనిలేదు. కానీ మీరు శ్రమ తీసుకుని తెచ్చారు కాబట్టి త్రాగుతాను" అన్నాడు అనంత్ గ్లాసు అందుకుంటూ.

"మీకు వాంతి అయ్యేటట్లుంటే త్రాగకండి" అంది వాసవి మెల్లిగా.

అనంత్ బదులుగా నవ్వాడు.

అతను హార్లిక్సు త్రాగుతుంటే వాసవి కుర్చీలో కూర్చుని అక్కడున్న మాగ్‌జైన్ త్రిప్పుతూ కూర్చుంది.

అనంత్ త్రాగడం పూర్తిచేసి గబుక్కున బాత్రూంలోకి వెళ్ళాడు. అతనికి వాంతి అవుతున్నట్లు అర్థం చేసుకుంది వాసవి.

"సారీ" అంటూ అనంత్ తిరిగి వచ్చాడు.

వాసవి అతనికేసి బాధగా చూసి నిట్టూర్చింది. అతని వత్తయిన వంకీల క్రాపు సంస్కారం లేనట్లు చెదిరిపోయింది. కళ్ళు నీరసంగా లోతుకు పోయాయి. శరీరం కొద్దిగా నల్లబడింది.

ఒక్కరోజు జ్వరానికే అతనలా కావడం ఆశ్చర్యం కలిగించింది వాసవికి.

"మీకు నిజంగానే బాగోనట్లుంది" వాసవి.

అనంత్ వాసవికేసి చూసి నవ్వాడు.

"నిజంగానే. అబద్ధమనుకుంటున్నారా?" అన్నాడు తమాషాగా కళ్ళెగరేస్తూ.

"డాడీ.. వచ్చారని" అంటూ ఆగింది వాసవి.

అనంత్ మంచం మీద తలగడ గోడకిపెట్టి దానికి ఆనుకుంటూ మళ్ళీ నవ్వాడు.

"మీ డాడీ కోసమే నాటకం ప్రారంభించాను. కానీ సార్ బలవంతంగా నా చేత ఏవో టేబ్లెట్స్ మింగించారు. ఎమ్టీస్టమక్ మీద వేసుకోవటంవల్ల వాంతులు మొదలయ్యి నిజంగానే సిక్కయ్యాను" అన్నాడు.

వాసవి అతనివైపు జాలిగా చూసింది.

"సారీ" అంది మెల్లిగా.

"ఎందుకు? నాకు చాలా హాయిగా వుంది" అన్నాడతను నవ్వుతూ.

వాసవి విస్మయంగా చూసింది.

"నువ్వు నమ్మటంలేదు కదూ కోరుకున్న ప్రియురాల్ని క్షణంలో చేయిజార్చుకున్నాను నేను. కానీ విచిత్రాతి విచిత్రంగా ఆమెకు ఏమీకాలేకపోయినా ఆమెను అనుక్షణం చూసే అదృష్టాన్ని సంపాదించుకున్నాను. భార్యగా సపర్యలు చేయించుకునే అదృష్టాన్ని పోగొట్టుకున్నా యజమానురాలిగా ఆమె అండలో ఆనందం పొందుతున్నాను. అందుకే ఒక కవి ఏమన్నాడో తెలుసా? బాధే సౌఖ్యమనే భావన రానీయమన్నాడు. ఇప్పుడా కవిమాట నిజమైన అర్థాన్ని అనుభవిస్తున్నాను" అన్నాడు అనంత్ కళ్ళు మూసుకుని.

వాసవి అనంత్ వైపు సాలోచనగా చూసి కళ్ళు దించుకుంది. అనంత్ కళ్ళు విప్పి తల దించుకున్న వాసవివైపు చూసాడు.

"నేను..నేను తప్పుగా మాట్లాడానా?" అతని కంఠం మెల్లిగా ధ్వనించింది.

"తప్పనికాదు. ఇంక గతం తలచుకోవడం అనవసరం కదూ" అంది వాసవి మెల్లిగా.

"నిన్ను బాధపెడితే క్షమించు. భవిష్యత్తు నాశనం చేసుకున్న నాలాంటి వాడికి మిగిలింది అందమైన గతమే. అదీ కేవలం నీతో స్నేహం కలిసిన నాలుగేళ్ళే"

వాసవి లేచి నిలబడి గ్లాసందుకుంది.

"సారీ కోపం తెప్పించానా?"

వాసవి లేదన్నట్లు తల ఊపింది.

"నేను నీకు ఎక్కువగా తటస్థపడటం నిన్ను గతాన్ని తలచుకుని క్రుంగిపొమ్మనడానికి కాదు. ఒకపని చేసాక దాని పర్యవసానానికి వొంగి బ్రతకటం ఉత్తమం. డాడీ హాస్పటల్లో జాయినయినట్లే. నువ్వు ఫ్రీగా తిరగొచ్చు. నీకేం కావాలన్నా శంకర్ చేత కబురుచెయ్యి. మొహమాటపడకు. నేను నీ స్నేహితురాలన్న విషయాన్ని మరచిపోకు" అంటూ వెనుతిరిగింది వాసవి.

"అమ్మగారూ మీరిక్కడున్నారా?" శంకర్ ఆయాసంగా పరిగెత్తుకొచ్చాడు.

"నువ్వెక్కడికెళ్ళావ్?" అంటూ ప్రశ్నించింది వాసవి.

"అయ్యగారు బజారుకి పంపించారు"

"దేనికి?" అంది వాసవి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments